

Més enllà dels nostres límits

Quan la vida ens presenta eleccions desafiants i imprevistes, que fins i tot ens poden espantar, emergeixen amb claredat els nostres valors i el desig de viure'ls amb coherència.

No sempre és fàcil. La nostra resposta en una situació que requereix una decisió, lliure i personal, pot semblar una aposta difícil de fer, gairebé un salt al buit i necessitem la força per anar més enllà dels nostres límits.

Però, on podem trobar aquesta força? Per alguns és la fe en una dimensió sobrenatural i en un Déu personal que estima i ens acompanya. Per a tots pot ser la proximitat dels amics, dels "companys de viatge" que ens donen suport i ens fan sentir la seva proximitat i confiança. Treuen el millor de nosaltres i ens ajuden a superar allò aparentment «impossible» de les nostres incapacitats per assolir la «possibilitat» d'una vida coherent.

És la conseqüència de la dimensió comunitària fruit de relacions basades en la reciprocitat. Ja ho deia Chiara Lubich el 1948, en el llenguatge propi de l'època: «I endavant! No pas amb la nostra força, miserable i feble, sinó amb l'omnipotència de la unitat. Si romanem fidels a la nostra divisa [...] el món veurà la unitat»¹.

Anar més enllà dels nostres límits ens obre a noves oportunitats i experiències que, altrament, podrien semblar fora del nostre abast, permetent-nos creure i testimoniar que tota esperança és possible.

Però, és factible creure que tot és possible davant l'absurditat del Mal? És la gran pregunta de la humanitat avui i sempre. Una pregunta sense resposta que uneix a tots, creients, no creients, en una cerca que només es pot emprendre si ho fem junts. Perquè si el "Mal" segueix sent un misteri, igual de poderosa és la força del "Bé". No hi ha resposta, sinó un horitzó de sentit.

Així ho reafirmava en una entrevista recent Edith Bruck, deportada a Auschwitz quan tenia 13 anys i que avui, als seus noranta-dos, segueix sent un autèntic testimoni de pau. Quan va acabar la guerra, ella i la seva germana van tenir el dilema de la seva vida. *"Cinc feixistes hongaresos que havien donat suport als nazis ens van suplicar que els ajudéssim a tornar a casa clandestinament i ho vam fer. Vam compartir amb ells pa i xocolata. Aquest va ser un dels moments més intensos que jo he viscut espiritualment. Jo mirava de tractar com un amic algú que podia haver matat el meu pare".* La decisió no va ser fàcil i va discutir molt amb la seva germana, però ho van fer perquè van pensar que potser, així, aquestes persones mai no tornarien a maltractar un jueu².

¹ Chiara Lubich, *El primer amor. Cartas de los inicios (1943-1949)*, Ciudad Nueva, Madrid 2011, p 180.

² Marisol Rojas Cadena SER- artículo sobre E. Bruck 26/01/2024